



# כיתה זו החרימה את טקס המחזור ה-50—מפני שדרשה לקבל עונש קולקסיבי!

של הגימנסיה — להפעיל את השפעתו. בנוכחות נציגי ההורים סילפן מאיר כביתו לביתו של יוגב, הטיח באוזניו דברים בוטים בקשר לשיטות החינוך שלו. איכם יוגב נשאר איתן בהחלטתו. ה"שיחה הטלפונית החריפה, נסתיימה בהצהרתו של יוגב, שאם יוחזר התלמיד למוסד — יעזוב הוא את תפקידו. מאיר הסביר להורים כי כל העניין הפך כנראה, למלחמת יוקרה בעיני יוגב. הוא הבטיח להם כי ידאג לאפשר לנער שסולק לגשת לבחינות הבגרות, ביקשם, לעזמת זאת, להשפיע על בניהם לבטל את העצומה שנמסרה למנהל.

והטיח שאלה שנפלה כפצצה בחלל החדר: "רגע, ובעצם מה עם שאר הבחינות כי כימיה שהיו במשך השנה? גם אותן גנבתם!?" למשך דקה השתררה דומיה. ד"ר יוגב, שעד אז לא העלה כלל אפשרות כזו על דעתו, שרב לא היה זקוק לתשובה. הוא רק ביקש לדעת כמה בחינות ניגנבו. אנשי המשלחת, שנקלעו למצב ללא-מוצא, הודו בשתיים. "עכשיו כבר לא יעזור לכם כלום," רתח המנהל, "כל מה שאתם יכיר לים לעשות כעת זה להגיש לי רשימה מה היה חלקו של כל אחד בסחיבות, ולפיה אני אחלק את העונשים!" הוא אף איים, שאם לא יעשו כך, יבטל

לשמיניסטים להתחיל בבחינה ורק כמה דקות לאחר תחילתה, החל מוציא תלמיד אחר תלמיד להקירה בחדרו. היה זה תכסיס מחוכם, כי בצורה כזו לא יכלו הנחקרים החוזרים לספר לחבריהם, באמצע הבחינה, לשם מה נקראו עלידי המנהל. הראשונה שנשכרה היתה תלמידה. כאשר פנה אליה ד"ר יוגב ושאל: "מדוע גנבת את הבחינה?" נבהלה והשיבה: "בחי שזה לא אני!" הדוקטור לא היה צריך ליותר מזה כדי לאמת את השדו. בתום הבחינה חזר וניכנס לכיתה, ולאחר גיפוי הדרגתי הצליח להגיע לשלושה תלמידיים, שהנסיכות העירו כי היו בחדר שעה

היה זה מיבעוד שאורגן להפליא. בתום השיעור, שעה שהמורה עמד לעזוב את ה"כיתה, התגודדו סביבו כמה תלמידים, הסיחו את דעתו בשאלות שונות, כעוד חבריהם פותחים את תיקו ונוטלים מתוכו אחד מ"טפסי הבחינה. כעבור כמה דקות כבר הצ"ל יחיו המצטיינים במקצוע לפתור את ה"שאלות בעזרת ספרי הלימוד, חילקו את התוצאות בין חבריהם. בכיתה, בה קיימת משמעת פנימית הדר"קה כבכיתה השמינית הראלית, לא היה קושי בהסחאת המיבצע עד הסוף. לפי הוראות הוועד נקבעו מראש הציונים אליהם יגיע כל נבחן, מנעו בכך כל אפשרות של

# שערוריה בגמנסיה

ועד התלמידים, ששוכנע בנוכחותו של מאיר לעזור להם, פנה מייד למנהל, הודיע לו כי הם מוכנים לקחת בחזרה את ה"עצומה, ואז קרה דבר מעניין. המנהל החל לשכנעם כי, למעשה, לא כדאי להם לחזור בהם מעצומתם. הוא אף טען כי הגליון אבד לו. לעומת זאת הציע להם שאם יגלו לו מי היה זה שפתח את תיקו של המורה, יקל בעונשו, וגם על עונשו של אותו תל"מיד שהוציא את התיק מתוכו. אחרי התייעצות קלה, בה שותף גם מאיר, החליט החוץ להעתר להצעה. ניסה מסר את שמו של הנער השני, תלמיד המחלקה ה"ביאולוגית. התוצאה: גם הוא סולק מיד.

את המלצותיו למבקשים להתקבל לעבודה האקדמאית, בטענה כי השתייכו לכיתה גנבים. **\*\*\*** **השפעה דרך הכיס** **א**ם חשב הדוקטור לשכור בכך את רוח המאבק של תלמידיו, הרי שמיד נכח כי טעה. עמדתו אך המריצה אותם להכפיל את מאמציהם. צעד הראשון היה להגיש למנהלם עצומה בכתב, עליה חתמו כל תלמידי הכיתה, בדרישה להלק את ה"עונש שחייבשהה על כולם. ואילו הצעד השני יכול היה להתרחש רק במוסד חינוכי כגימנסיה הרצליה: הם החליטו להחזיק דרך הקופה.

שטופס הבחינה נגנב. הם נלקחו לחדרו, ולאחר שהוסבר להם כי מוטב לאשם העיר קרי להודות, כדי שהנותרים לא ישאו ב"עונשו, החליט התלמיד, ששלף את הטופס מתוך התיק, להודות באשמה. החלטתו של יוגב היתה מהירה ופסקנית: "עד להודעה חדשה אני אוסר עליך לחזור ללימודים!" זה היה צעד מחוכם נוסף, כי בצורה זו לא ידעו חבריו באם סולק סופית, ולכן לא יכלו לנקוט צעדים מידיים. **\*\*\*** **מה עם שאר הבחינות?** **ע**וד באותו ערב התכנסו ועדי שתי הכיתות לשיבת תרום. לאחר דיונים ממושכים החליטו לשלוח שתי משלחות. האחת לביתו של המורה לכימיה, על-מנת לבקש את סליחתו, ואילו השניה לביתו של המנהל, על-מנת להצהיר בפניו כי כולם מרגישים עצמם אשמים במידה שחיה, ולכן מן הדין יהיה לחלק את העונש באופן שווה וכולל.

חשד במקרה של הצלחה כללית ומלאה של כל הנבחנים. עד מהרה הודלף הסוד לתלמידי הכיתה המקבילה, הביאולוגיה, שרוזנברג היקנה גם להם את מקצוע הכימיה, ואף הם חזרו על המיבצע בהצלחה. לבסוף נוצר מצב של שיתוף-פעולה הדוק בין שתי הכיתות. ב"מקרה ואחת מהן סתבה בטעות את טופס הבחינה של רעותה, היה הטופס מגיע ל"בעליו החוקיים והכיתה הוכיחה מן ההפך היתה עושה כמיטב יכולתה להחזיר לרע"תה באותו המסבוע. כך נמשכה שרשרת המיבצעים עד סוף השליש השני, מבלי שהמורה, או מישורו מן ההנהלה, ירגיש בדבר. עד שהגיע מועד בחינת המגן.

## זר פרחים למורה לכימיה

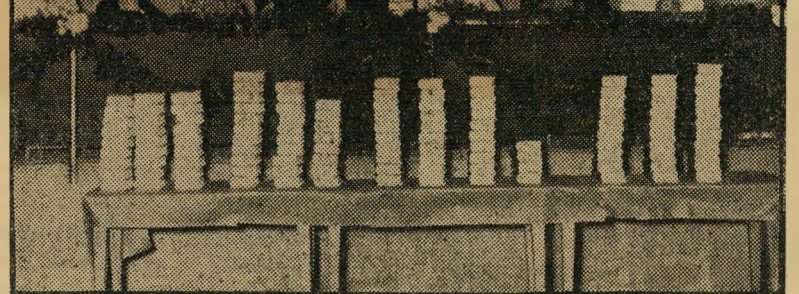
**מ**זמררים פנו שני האחים-לצרה למשרד החינוך, סיפרו את כל הפר"שה. איש המשרד, שמיר, ניסה אף הוא לרכך את המנהל הזועף, אולם ללא הצלחה. לבסוף הבטיח שמיר לשניים כי יסדרם ל"בחינות הבגרות בבתי-ספר עירוניים. בינתיים החל יוגב חושש כי תלמידי שתי השמיניות ינסו לפוצץ את מסיבת מחזורי החמישים. הוא לא ידע מה בדיוק יעשו, לכן הזמין את נציגיהם למשרדו, ביקש לברר את הדברים. היה ברור כי תלמידי השמיניות לא יתנו לעניין להסתים בשקט, ולכן הגיעו הצדדים לידי הסכמה, כי ינתן לתלמידי השמיניות לשאת את נאום הפרידה המסורתי מהגימנסיה, רק אחרי שהמנהל יעבור תחילה על הנוסח הסופי. כשהובאה ליוגב סיוטת הנאום, סירב ל"אשרה. כי הוא ולא נציגי התלמידים היו מוכנים לחתור על קוצו של המשפט האחרון, שאמר: "לבסוף עלינו לציין כי חוסר גמישות בין התלמידים והנהלה גרמו ל"אי-הבנות".

גימנסיה הרצליה היא חברת-מניות, ה"רשומה כ"חברה ציבורית", אשר מניותיה מחולקות לשלושה סוגים: מניות מורים, מניות הורים, ומניות תומכים. מניות אלה אלה אינן מביאות לנושאייהן כל רווח, אך הן נושאות בחובן השפעה. לכן הועיקו התלמידים את הוריהם, שלחו אותם לבקאי מאיר, בעל מפעלי הפלסטיק המפורסמים ובוגר הרצליה, המחזיק בחלק גדול מן ה"מניות, ביקשו להניעו להתערב למענם. תוך שעה קלה הצליחו ההורים לשכנע את מאיר — שהוא חבר בוועד המפקח, המוסד העליון המטפל בענייני התקציב

עוד באותו ערב התכנסו ועדי שתי הכיתות לשיבת תרום. לאחר דיונים ממושכים החליטו לשלוח שתי משלחות. האחת לביתו של המורה לכימיה, על-מנת לבקש את סליחתו, ואילו השניה לביתו של המנהל, על-מנת להצהיר בפניו כי כולם מרגישים עצמם אשמים במידה שחיה, ולכן מן הדין יהיה לחלק את העונש באופן שווה וכולל. המורה לכימיה, טובי-הלב, לא יכול היה לעמוד בפני תחינתם של תלמידיו, הודיע להם כי הוא סולח להם. באותה שעה ישבו חברי המשלחת השניה בביתו של המנהל, ניסו להשפיע עליו לחזור בו מהחלטתו. שעה ארוכה התנהלה השיחה ללא תוצ"אות, כשלפתע התעורר המנהל משלוחתו

**\*\*\*** **השד ברור ופכיר** **ש**עת הלימודים האחרונה, ביום ש"לפני הבחינה, הודיע מנהל הגימנסיה, כי הבחינה, שנועדה למחרת בשעה שמונה, תתחיל באיחור של שעה. הדבר לא מנע ממרבית תלמידי הכיתה הראלית להקדים ולהופיע בכל זאת בכיתתם בשעה שמונה. סיבה: עד אז טרם הצליחו להשיג את טופס בחינת-המגן. הם הבינו שאם לא יצ"ל יחיו הפעם במיבצע, פירושו של דבר כשלון בטוח בבחינה הקובעת. אולם לא יקרה כדבר הזה בכיתה השמינית הראלית. בשעה שמונה ועשרים כבר היה הטופס בידיהם. הפעם לא נותר להם זמן רב. הגליון הועבר לידי התלמידים ה"מצטיינים, כשחבריהם מתקבלים סביבם ו"מעתיקים מיד את התוצאות. כשגמרו הראשונים, לא שכה את עמית"הם בכיתה הביאולוגית, אשר אף היא עמדה להיבחן במקביל לפי אותו טופס בחינה. הם יצאו בחופזה מהחדר, דהרו במורד המדרגות לקומה הראשונה, שם שר"כנת הכיתה הביאולוגית. מעשה פזיז זה הוא שהיה בעוכריהם. כי המנהל, שלימד בכיתה הסמוכה לכיתה ה"ראלית, הבחין בתכונה הרבה, ומכיון ש"בימים כתיקונם לא היו היחסים בין שתי השמיניות הדוקים כל כך, קיבל החשד ש"בלבו כיוון סביר וברור יותר.

"אבל זהו הנוסח העדין ביותר שיכולנו לנסח", טענו הנציגים. יוגב התעקש. את המשפט הזה לא תכניסו!" היתרה בהם, "ואם אתם לא מסכימים, אתם יכולים לא לבוא למסיבה". וזהו בדיוק מה שעשו תלמידי השמינית הראלית. "ייתכן שלא היה זה הוגן מצידנו לגנוב את הבחינות", אמר, ימים מספר אחרי מסיבת-הסיום, יושב-ראש ועד הראלית, שאול אברמסקי, "אבל התנהגותו הניקשה של מנהל בית-הספר הרסה בי את האמונה במוסד בו למדתי ארבע שנים, וחבל, כי לדעתי, אם קבוצת נערים מסיחה את דעתו של שומר-הפרדס ואחד גונב תפוזים עבור כולם, צריכים הכל לשאת בעונש, ולא רק קופת התפוזים". רק לאדם אחד נותרה הערכה בלב התל"מידים: המורה לכימיה. הוא היחיד שזכה לקבל מידיהם, בתום השנה, זר פרחים.



**ספרי החרם** שלושים וארבעה ספרי התנ"ך (בערימה השניה מימין) נותרו בודדים עם סיום הערב מול שולחן הכבוד, לאחר שתלמידי השמינית הראלית החרימו את הטקסט, לא הופיעו למעמד החגיגי. היה זה צעד הפגתי מצידם כנגד עמדתו הבלתי-פשוטת של מנהלם, שסרב לקבל חזרה את שני תל"מידי השמינית, אותם זרק מהלימודים, לאחר שהשתתפו בסחיבת טפסי בחינות הכימיה.

**\*\*\*** **השעיר לעזאזל** **כ**ראוי למורה מנוסה ושנון, לא הגיב המנהל כלל בתחילה. הוא הגיח \* בחינה פנימית ברמת בחינות הבגרות, שצריכה להגן על התלמיד בפני ההתנגשות המיוחדת של בחינת הבגרות. בדרך כלל נקי בע הציון הסופי על-ידי הממוצע של ציון בחינת-המגן ובחינת-הבגרות.